

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritvalivm Pharmacorvm Contra Lvem Contagiosam Aliosqve Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Cap. XVII. De sancto Christophoro.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

Anno autem 826. facta est translatio reliquiarum S. Sebastiani Roma Sueffionem urbem Gallia; quod de parte tantummodò corporis eiusdem Sancti intelligendum esse significat Ado Viennensis, vbi magna quoque & multa miracula eius intercessione facta esse omnes testantur. Festum diem habet in Ecclesia gloriosus martyr 20. Ian.

CAPVT XVII.

De Sancto Christophoro.

DIxi superius & exemplis probaui quibusdam Sanctorum particularem gratiam curationum à Deo concessam esse, quòd illam in morte sibi dari deprecari fuissent. Dicta novo exemplo validius confirmabo. Christophorus Cananæ regione oriundus, qui ante conversionem suam ad Christum, Adocinum, id est, reprobum, se vocatum fuisse, Decio imperatori respondit: at postea sicuti nomine ita & re, verus Christophorus siue Christiferus, postquam crudelissima diversorum tormentorum genera constantissimè pertulisset, suaque constantia quadraginta octo millia ad Christum convertisset, antequam capitis abscissione martyrium suum cõsummaret, intenta supplicatione priùs Dominum rogavit, vt locus ille vbi humatum iaceret corpus eius ab omni tempestate ignis & grandinis, famis denique & pestis, perpetuis tēporibus immunis permaneret: qua in petitione exauditum eum fuisse pro sua reuerētia nemo est Catholicorum qui dubitat, ideoque exinde cultus & reuerentia erga hunc Sanctum pro auersione pestiferæ contagionis apud fideles increbuit. Hinc etiam originem suam traxisse putanda est, antiqua illa maiorum nostrorum consuetudo

Sur. 25.
Iulij.

pingendi S. Christophorum in aulis ædium & in locis templorum magis conspicuis, vel, vt in Alemannia moris est, extra templum circa ingressum, aut in exteriori templi pariete. quod & in multis Belgij partibus vidisse me recordor: causam enim indicant quibusdam in locis effigiei eius subscripta hæc carmina:

Christophori sancti faciem quicumque tuetur,

Istâ nempe die non morte malâ morietur.

lib de pict.
c. 23. & 56.

Sed quantæ fidei sit hæc bona fiducia non subito moriendi ex nudo imaginis aspectu, iudicet prudens & omnem superstitionem detestans lector. Molanus certè vanam esse putat; ideoque eos rectiùs facere censet qui alio decenti loco Christophori imaginem statuunt, sic vt ex loco non possit huius erroris occasio desumi. Rursùm pictores pingentes in humeris Christophori Christum, & alia quædam ei appingentes, vt Eremitam lucernam præferentem ipsumque Christophorum gigantea forma terribilem, respexerunt ad id quod Legenda aurea habet (quæ quantæ sit authoritatis, norint omnes docti) Eremitam quendam ei dixisse; Cùm proceræ staturæ sis & fortis viribus si iuxta fluuium eum resideres & cunctos traduceres, regi Christo, cui seruire desideras, plurimum gratum esset, & spero quòd ibidem se tibi manifestaret. deinde multa plausibiliter addidit quomodo puerum Christum in humeris portauerit & miratus sit eius pondus, dixeritque fluuium trãsgressus: In magno periculo puer me posuisti & adeò ponderasti quòd si totum mundum super me habuissem, vix maiora pondera perferenssem. ad quem puer: Ne mireris Christophore, quia non solùm super te totum mundum habuisti, sed & illum qui creauit mundum, tuis humeris balulasti. Sed an hæc sint certa, omnino est incertum. Hoc certissimum, Acta eius multùm esse depravata & inter se valdè diversa. Nullum tamen hinc Melanchton aut Calvinus
firmum

firmum contra Sanctorum venerationem desumere possunt firmamentum, adstruentes quosdam Sanctos à Catholicis invocari qui ne quidem homines fuerunt, vt præter Georgium, Catharinam, de Christophoro asserunt, quem monstri loco habent. Etsi enim historiæ illorum incertæ sint, non tamen inde cõvincitur Sanctos ipsos numquam fuisse: aliàs plerique Apostoli numquam fuissent; multa siquidem apocrypha de illis ab Abdia alijsque conscripta sunt. Vnde licet Gelasius Historiã S. Georgij inter apocryphas numeret, sanctum tamen ipsum colendum esse adfirmat, quia etsi apocrypha esset Historia quæ tunc extabat, non tamen apocrypha est consuetudo vniuersalis Ecclesiæ, quia semper Georgij, Christophori & Catharinæ memoria celeberrima fuit. & esto apocryphæ sint historiæ trium aut quatuor Sanctorum, innumerabilium tamen aliorum certissimæ sunt, & multorum sacris litteris comprobata, vt Mariæ, Ioan. Bapt. Petri, Stephani, &c. Quod verò ad giganteam staturam pertinet qua pingi consuevit, ingenuè fatetur Baron. se quid dicat non habere, refert tantum ex hymno Breviarij Toletani hosce versus quibus eius imago describitur, seu potius tantummodo adumbratur:

*Elegansque statura, mente elegantior,
Visu fulgens, corde vibrans, & capillis rutilans,
Ore Christum, corde Christum Christophorus insonat.*

Et in capitulo sic dicitur: De minimo grandis, vt ex milite dux fieret fidelium populorum, &c. Porrò ea omnia quæ de S. Christophoro feruntur, de palma, flumine, statura procera, Hieronymus Vida Episcopus Albe allegorico sensu interpretata egregio cecinit epigrammate. Sciendum namque est maiores nostros symbolicas sæpè imagines pingere consueuisse, vt docet Euseb. in vita Constantini Imp. vbi agit de pictura Constantini deque dracone ab eo

In Marty-
rol. 25. 165
lij.

l. 3. c. 3.

O 3. medio

In Marty-
rol. 2. 3. A.
9. 11.

medio ventre transfixo, & in mare proiecto. Sicuti & illam picturam pro Symbolica habet Baron, qua S. Georgius effingitur eques armatus qui hastæ cuspide draconem interficit, iuxta quem virgo posita manus supplices tendens implorat auxilium; putat enim virginem illam exprimere typum provinciæ aut ciuitatis alicuius quæ aduersus diaboli vires tanti martyris impleret auxilium. ita planè hic symbolizare licebit, vt nempe procera statura inuictum animi robur in exquisitissimis tormentis perferendis significet, quæ etiam tormenta, tempestates huius sæculi quod est veluti mare æstuans, non ineptè denotant; puerulusque pari ratione in humeris residens indicat quòd vt nomine ita & re verâ verus fuerit Christophorus siue Christiferus, sicut ipse Decio imperatori animosè respondit, dicens: Antea quidem Adocimus id est, reprobus, dictus fui: nunc verò Christiana religione imbutus, Christophorus appellor; vnde æquū est vt quod nomine refero id re ipsa declarem. Declarauit rectè per inuictā patientiā vt meritò ipsi. Prophetiçū istud possis accinere: Secundum nomen tuū sic & laus tua. Festū eius colitur 25. Iulij. Venerandè autē eius reliquiæ asservātur in Ecclesia Toletana. Plures verò diuersis in locis ab antiquo sacras habet memorias; vt Cordubè in Hispania, Rauēnè in Italia, Coloniè in Germania, item 27. in Fræcia; imò & in Græcia atque alibi alias.

C A P V T XVIII.

De Sancto Hadriano.

DE sancto Hadriano Nicomediensi glorioso martyre qui inter quinque suprâ nominatos Tutelares vnus est, nihil hæctenus legi vel audiui peculiariter propositum nostrum concernens, nisi quòd diuersis locis

cm̄m